

טבלה 5: קידוד תמות של ייצוגי-עצמי הרואיים ומצוקה רגשית במכתבי יוני.

עמוד	תאריך	מען	הזדהות הרואית	עצמי ככובש	עצמי כמציל	מצוקה
14-15	8.4.63	כושה		ידידי – אני תלמיד מצטיין, התגברתי על האנגלית ועל כל שאר הקשיים. גיליתי, שאם אני רוצה ללמוד משהו, אני יכול ללמוד אותו היטב היטב. זה דורש רק קצת מאמץ ועבודה.		כתוב מהר; אחרת אשקע בדפרסיה נפשית, ואולי לא אזכה לראות ארץ אהובה, נפשות יקרות, אבות ובנים וכו'.
15-16	20.4.63	רינה			אני יודע, שהתעניינתי בכל אחד ואחד, בבעיותי ושאיפותי... אולי לא אחזור אליהם לעולם, אבל אני מרגיש בכל זאת שהצלחותיהם וכישלונותיהם הם הצלחותי וכישלונותי, ואפילו כשאני יכול להשפיע על מהלך הדברים.	אני, חי – אבל בעולם שבור והרוס. אני לומד – ואיני לומד דבר. מדוע אני כזה ולא אחר? אני מצר על עצמי, שאיני ככל השאר. לא פעם חשבתי על כך: אני נולד, חי, ואפילו יוצר – ולבסוף מת. אהפך לעפר, למדרס רגלם של אחרים, שימותו גם הם כדי להמשיך מעגל, שאין לו סוף, של חיים ומוות. הרי לא תתכן העובדה, שאני חי כדי ליצור – אם כן מדוע בא המוות? ואם אני קיים לשם המוות – מדוע אני חי בכלל? מדוע אני נולד? הרי טוב יותר היה, שלא להיוולד כלל.
17	21.4.63	רינה		לעיתים טוב להאמין, שהאדם הוא ענק, שהוא חכם שאין דבר העומד בפניו.		אני נאכל מבפנים. אני חי ללא תכלית, כואב וזועק. אני במצב של יאוש.
18	4.5.63	רינה		אני רוצה להתערב, לשנות דברים לא נכונים, לתקן את המעוות, ליצור דברים חדשים – ואיני יכול.		היום נראה לי, שאין טעם אפילו לחתום על מכתב
20-22	23.5.63	רינה	המוות – זה הדבר היחיד שמפריע לי; הוא אינו מפחיד אותי, הוא מסקרן אותי. הוא חידה שניסיתי, כמו שניסו אחרים, לפתרה ללא הצלחה. אני מפחד מפניו, מפני שאיני מייחס ערך רב לחיים עצמם ללא מטרה. ואם דרוש יהיה שאקריב את חיי להגשמת המטרה שאקבע להם, אעשה זאת בשמחה.	אני רק יודע, שאיני רוצה להגיע לגיל מסוים, להסתכל סביב ולגלות פתאום שלא יצרתי דבר, שאני ככל שאר בני האדם שאצים ורצים כמו חרקים, רצוא ושוב, ולעולם אינם עושים דבר, חוזרים על שגרת חייהם ויורדים אלי קבר בהשאירם צאצאים, שרק יחזרו על ה"לא כלומיות" שלהם עצמם	כאן- אני לא בא במגע עם נוער, אין לי שום חפץ בהם ואיני זקוק להם. אין אני חלק מהם.	
31	12.2.64	כושה				כושה, אני רוצה לחיות. אני רוצה להיאחז במשהו, למצוא מובן וטעם כלשהו בחיים, ואיני מוצא.
176-8	17.1.69	הורים	כשאני חי את חיי כפי שאני עושה כיום, אני משהו את עצמי לאותו אדם, שמתעלם מחבית אבק-השריפה מתוך תקווה שלא תתפוצץ, ובכך הוא חורץ את גזר דינו למות. קשה לי לשאת את המחשבה, שאני חי בזכותם של אחרים, שמגינים עלי בגופם, בעוד אני עצמי צריך "לשחק" כביכול את תפקיד האזרח. ואין זה אלא משחק, שכן איני מסוגל לחיות בתור כזה בזמנים כאלה. עכשיו יש מלחמה. כעת, הרגע, במשך כל היום ומחר. אני חושב ברצינות רבה לחזור לצבא לתקופת מה... הרי גם אתה, אבא, זנחת את חייך הפרטיים ובמשך שנים הקדשת את כל כולך למאבק המדינה... ידעת את שעליך לעשות, ויותר מזה – האמנת, שעליך לעשות זאת, ולכן גם פעלת כפי שפעלת.		ובכן הנימוק הראשוני, הקודם לכל השאר, הוא המצב הבטחוני החמור, ואמנותי האיתנה, שאני, בתור בן לעם הזה ולאורך הזאת, חייב לעשות את המקסימום שאני מסוגל לו בזמן הזה.	לא רק שאני חסר מנוחה, אלא שאני מרגיש שעל ידי מה שאני ממשיך באורח חיי הנוכחי, איני אלא מתכחש לעצמי.
179-81	16.2.69	הורים	התלבטתי קשות בין הרצון להמשיך ולחיות כפי שאני חי ובין ההכרה, שחובתי לארצי, לעמי, ויותר מכל לעצמי, מצוה עלי לחזור לצבא... אהיה מתכחש לעצמי, ואכפור באותו צו פנימי, שקורא לי ללכת, אם לא אעשה כך.		התלבטתי קשות בין הרצון להמשיך ולחיות כפי שאני חי ובין ההכרה, שחובתי לארצי, לעמי, ויותר מכל לעצמי, מצוה עלי לחזור לצבא.	

208-9	18.4.72	הורים		יתכן, שאני טועה. אך נראה לי, שכרגע אין אני יכול לתרום לשיפור המצב יותר מעל ידי היותי בצבא, וכך לתרום לביטחוני ולביטחון כולנו.	לאחר 4.5 שנות נישואין קשה להסתגל לחיות לבד, בלי האשה שאתה אוהב; אבל מסתבר שלכל דבר אפשר להתרגל. יותר קשה להשלים עם הפרידה כעובדה קיימת... אני נעשה פסימי לגבי סיכוייני להחזיק מעמד – ולשפר את המדינה לטווח ארוך – עם ציבור תושבים כזה. אם לא נהרס מבחוח – הנחה היפותטית, כמובן, כיון שאני בטוח במאה אחוז שזה לא יקרה – נהרס מבפנים.
245	12.4.74	תותי	חבל על זה. לא היה מזיק אילו היה לי מישהו לחזור אליו.	מעניין, שאיני מרגיש אפילו צורך לצאת עכשיו, והאמת היא שבכלל לא ברור לי לאן לנסוע. חבל על זה. לא היה מזיק אילו היה לי מישהו לחזור אליו... לפני כמה ימים חשבתי עליך באריכות, ולבי נצבט. מעניין, שכל פעם, שני מהרהר בך, חוזרים ועולים בי דווקא הרגעים, שבהם הסבתי לך צער או כאב, ואני מצר מחדש עליהם ועל חוסר ההבנה שבי.	
247-8	27.4.74	ביבי	אל תתרשמו חלילה שהעסק מדכא. סך הכל זוהי מלחמה זוטא, ועל ידי כך הם לא ישנו דבר. צריך הרבה אורך-רוח וסבלנות ועצבים – ותו לא...אין לי ספק שזה יהפוך לגדוד מצוין, ואיני רואה כאן קשיים מיוחדים.	לעולם אין לדעת מתי ינחת הפגז, וצריך להתייחס אליו כאילו הוא עלול לנחות בכל רגע. התוצאה – חיי כלב.	
266-7	1.2.75	ברוריה	אין חידושים, אין מתח וגם אין תחושת הרפתקנות, שבאה עם ממד הסיכון. יש כאן מערכת שצריך להשקיע בה המון עבודה כדי לשמור על ההישגים, שהגענו אליהם, וכדי להמשיך לשפר אותה, כדי לנצח במלחמה, כדי שלא לתת לעולם להשמיד אותנו. כי זה חשוב, כי אני מאמין בזה.	הייתי עצוב כשדיברתי עמך. עכשיו עצמת העצב שככה, והוא רחוק – מרחף, נוגע ולא נוגע. אני מרגיש בעצב במיוחד כשאני איתך – ולא איתך לגמרי; למשל כשאנו מדברים בטלפון. לאחר זמן מה טלפנתי לתותי ואמרתי לה, שאני בצבא ושעצוב לי – כי אני רוצה להיות איתך. והיא הפתעה מאוד, כי מעולם לא אמרתי לה, שיש זמנים שבהם קשה לי בצבא. אולי גם היה לי פחות קשה בעבר, כי אני כבר הרבה מאוד שנים בצבא, ולאחרונה חסר אני את המתח והעניין, שהיו לי בתקופת עבודתי הקודמת. אבל היו לי לפעמים ימים קשים גם אז, ומעולם לא אמרתי לה, וזה שלעיתים קשה לי בצבא. מוסיף מימד של עצב כללי לאדם. לא עצב רגעי והולך, אלא מין דבר כזה ששוקע פנימה ונשכח, אבל מוסיף להיות קיים.. זה לא ש"נשבר לי" מן העבודה בצבא; זה כלל לא כך. אני עובד באותה צורה ובאותו קצב ועם אותן הדרישות, אלא שמידת העניין שאני מוצא כאן פוחתת. אין חידושים, אין מתח וגם אין תחושת הרפתקנות, שבאה עם ממד הסיכון.	
278	2.12.75	אבא	מדי פעם אני שואל את עצמי אם מלבד דיבורים, אני גם תורם לביטחון ישראל, ותשובתי היא (וזוהי נחמה פורתא), שבדרכי שלי אני עושה רבות. לא בגלל העובדה, שאני משרת בצבא ההגנה לישראל, אלא בגלל התפקיד שאני ממלא בו, ובגלל התוצאות החיוביות הנלוות לתפקיד זה.	מדי פעם אני שואל את עצמי אם מלבד דיבורים, אני גם תורם לביטחון ישראל, ותשובתי היא (וזוהי נחמה פורתא), שבדרכי שלי אני עושה רבות. לא בגלל העובדה, שאני משרת בצבא ההגנה לישראל, אלא בגלל התפקיד שאני ממלא בו, ובגלל התוצאות החיוביות הנלוות לתפקיד זה.	
				אני מרגיש את העניבה מתהדקת סביבנו – לאט, אך ללא הפוגה. אבל די בזה. הרי לא התכוונתי כלל להיכנס לנושא עגום זה.	